

Хвала српским политичарима за вечиту интригу. Зато што се оно о чему су се договорили Срби са представницима међународних организација по правилу сазна у последњи моменат, као што је било после састанка председника Бориса Тадића са шефом европске дипломатије Кетрин Ештон у Бриселу уочи Генералне скупштине УН. На другом састанку, сад већ у Њујорку, политичари су договорили многе битне детаље будућег дијалога Београда и Приштине: ко ће га водити (експерти), које теме ће се разматрати (техничке). Проблем је у томе што ми опет ништа конкретно нисмо сазнали, тако да остаје да фантазирамо. Мада зашто да напрежемо машту, када у ЕУ тема Косова спада у ред табу-тема.

Испада помало неугодно. Започети разматрање техничких питања не говорећи о статусу корак је беспрекоран за дипломатију, али са тачке гледишта логике подсећа на следећу ситуацију. Замислите да младић прво натенане приповеда својој вољеној колико ће коме бити издвојено за месечни џепарац, који модел машине за веш ће одабрати, како и којим данима ће посећивати рођаке, а затим - а, да, заборавио сам! - он нуди своју руку драгани заједно са вереничким прстеном.

Мада, са друге стране, дијалог о техничким аспектима несумњиво је потребан, признање Косова у свету до данас „виси“, а косовски Срби треба некако да живе: на крају крајева, људи се сваког јутра буде не у 'држави', већ на првом месту у својој кући. Али питање које се одмах намеће је оно о формату будућих преговора између Београда и Приштине, зато што је позната сасвим закономерна алергија српских званичника на заставе Косова у оквиру било каквих међународних манифестација (сетимо се, рецимо, неуспелог самита у Словенији). Па и косовски лидери такође имају своје принципе: земља је по њиховом мишљењу независна, а без узимања у обзир ове чињенице чак и мамац у облику посредништва ЕУ може да омета њихово ступање у дијалог. Нема ли ризика да ће учесници преговора бити безлична одела без државне припадности? Који је тада смисао свега?

Добро, формат се може некако договорити. Занимљиво је друго: Борис Тадић у

интервјуу за Глас Америке говори да је Србија у погледу Косова створила могућност „да се решавају сва друга питања коај су отворена и која ће по природи ствари доћи током ових разговора“.

Председник је несумњиво у праву, мада се он прибојава да изговори реч статус: али до ове теме ће обавезно доћи. Као када девојска пре или касније пита несигурног момка: ти си ми поклонио прстен и плишаног медведића, а шта иде после? И актуализација питања будућности Косова може да постане велика дипломатска победа Србије од тренутка једностраног проглашавања независности, зато што, без обзира на озбиљну реторику о заштити територијалног интегритета, у последње време Београд се понашао као јунак руске књижевности Обломов, који, лежећи на дивану упорно жели да у његовом прашњавом стану постане чисто, али некако само по себи - ту је пре свега умесно сетити се млаке резолуције усвојене у Генералној скупштини УН. А шта преостаје? Руски слависта и новинар Вадим Трухачов је убеђен да у датом тренутку преговори између централне Србије и јужне покрајине могу да западну у ћорсокак, пре свега због принципијалног става већине западних земаља и зависности Србије од њихове привреде. Ту, истина, има своје „али“:

„Да не позавидиш господину Тадићу: он се налази између чекића и наковања - треба у ЕУ, али Косово му се не даје. Добро решење је тешко наћи, узимајући у обзир положај косовских Албанаца, које подржава не толико, на пример, Немачка, где је превише јака албанска наркомафија да би их она волела, колико САД и Велика Британија. Једино што може да иде на руку Србији то је чињеница да се косовско-албанска наркомафија све лепше испољава у европским земљама. Недавно сам био у Бечу и видео како избеглице са Косова у самом центру града продају наркотице.“

Нико не може да пребаци руководству Србије то да оно не жели бољу будућност за своју земљу: курс европске интеграције изабрали су грађани на председничким изборима када су гласали за Бориса Тадића. „Веома је важно да свет разуме да Србија није само земља једне теме - Косова и Метохије, како је било у протеклих десетак или двадесет година“, изјавио је председник за Глас Америке, у којем је још једном потврдио принципијални став непризнавања независности Косова.

Али ако не буде конкретног и директног, макар и непријатног питања статуса, неће ли испасти као у једној од песама Душана Радовића у којој се младић толико стидео да понуди девојци брак, да се она на крају удала за другог?

(Глас Русије)